

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **D. O.**, zastoupené JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem Vránova 39, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2004, čj. OAM-1659/VL-19-04-2004, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 131/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2005, č. j. 36 Az 131/2004 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2004, čj. OAM-1659/VL-19-04-2004, nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného opustila žalobkyně zemi původu, neboť se cítila ohrožená ze strany soukromých osob. Začala mít problémy s neznámými lidmi, kteří jí začali dělat problémy a nechávali jí za dveřmi bytu lístky se vzkazem, že pro ni není v Kyrgyzstánu místo. Dále jí někdo dvakrát telefonoval a obvinil ji z porušování muslimských zákonů šaría. Vzhledem

k nositelům, intenzitě a opakovanosti takového jednání se však podle žalovaného nemůže jednat o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Podle žalovaného nebylo navíc možné dospět k závěru, že by státní orgány neposkytly žalobkyni pomoc. Žalobkyně se sice obrátila na policii, ta jí však ochranu neposkytla, neboť žalobkyně neuvedla přesné informace o pachatelích; na jednání policie si pak žalobkyně již nikde nestěžovala, ačkoliv jí to právní řád země původu neumožňoval. Nelze tedy učinit závěr, že státní orgány v zemi původu odepřely poskytnout žalobkyni pomoc, neboť mezinárodní ochranu formou udělení azylu lze poskytnout pouze v případě, kdy státní orgány v zemi původu neposkytly žadateli o udělení azylu ochranu. Žalovaný proto žalobkyni neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a vypořádal se i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2005, č. j. 36 Az 131/2004 - 66, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že neshledal důvodné námitky žalobkyně týkající se údajného porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř. [v celém následujícím textu míněn zákon č. 61/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, jenž byl od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu]. V řízení o udělení azylu spočívá řádné zjištění skutkového stavu v tom, že účastník má možnost provést úplnou a pravdivou výpověď o důvodech pro udělení azylu; žalovaný pak má shromáždit poznatky o zemi původu žadatele o udělení azylu. Tyto zásady žalovaný podle soudu respektoval. Soud se ztotožnil s tím, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; z jejího příběhu je zřejmé, že se jednalo o útoky soukromých osob; v řízení se však neprokázalo, že by státní orgány v zemi původu odmítaly žalobkyni poskytnout pomoc. Žalobkyně nevyužila možnosti ochrany, které jí dával právní řád země původu; za této situace tedy nemohla nastoupit mezinárodní ochrana formou udělení azylu. K námitce směřující vůči neudělení humanitárního azylu soud uvedl, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a žalovaný o něm rozhoduje v režimu správního uvážení; při soudním přezkumu takového rozhodnutí se toliko zkoumá, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem nebo je nepřekročilo; při splnění zákonných předpokladů však není soud oprávněn dovozovat jiné nebo opačné závěry. Soud se dále ztotožnil i s nevztažením překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a ze všech uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a toliko obecně formulované kasační stížnosti stěžovatelka požádala soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 12. 2005, č. j. 36 Az 131/2004 - 88, zamítl její návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, bylo toto usnesení zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Stěžovatelce byl poté pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupcem advokát, jenž na základě výzvy soudu doplnil kasační stížnost. V doplnění vytkl krajskému soudu, že z odůvodnění jeho rozsudku nevyplývá, že by soud zkoumal, zda napadené rozhodnutí žalovaného netrpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost, ač je tak povinen činit z úřední povinnosti. Důvodem pro vyslovení nicotnosti by podle stěžovatele mohla být např. skutečnost, že žalovaný porušil § 47 odst. 5 spr. ř., neboť v jeho rozhodnutí není řádně uveden orgán, který rozhodnutí vydal. Správným názvem je podle § 1 bodu 8 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kompetenční zákon“), pouze „Ministerstvo vnitra“ a nikoliv „Ministerstvo vnitra ČR“, jak je uvedeno v záhlaví rozhodnutí žalovaného. Z těchto důvodů

stěžovatelka navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2005, č. j. 36 Az 131/2004 - 66, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitku týkající se náležitosti písemného vyhotovení žalobkyně v žalobním řízení neuplatnila. Žalovaný nepovažuje skutečnost, že správní orgán byl v rozhodnutí označen jako „Ministerstvo vnitra ČR“, za skutečnost vyvolávající nicotnost rozhodnutí. Podle žalovaného byla jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v tom, že krajský soud nezkoumal z úřední povinnosti nicotnost vydaného rozhodnutí; nicotnost pak stěžovatelka dovozuje z podle ní nesprávného uvedení názvu správního orgánu v rozhodnutí o neudělení azylu, kdy namísto správního „Ministerstvo vnitra“ bylo v záhlaví uvedeno „Ministerstvo vnitra ČR“. Přesvědčení stěžovatelky o nezbytnosti odůvodňovat v rozsudku soudu, že rozhodnutí správního orgánu není nicotné, však Nejvyšší správní soud zcela nesdílí. Pokud soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí, že rozhodnutí správního orgánu trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Z citovaného ustanovení plyne, že soud vysloví nicotnost napadeného správního rozhodnutí i bez návrhu; učiní tak však pouze tehdy, pokud nicotnost skutečně shledá. Netrpí-li správní rozhodnutí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost, není důvodu pro to, aby se soud zabýval úvahami o nicotnosti v odůvodnění, nebo aby dokonce samostatným výrokem vyslovil, že napadené rozhodnutí není nicotné; navíc se v souzené věci jednalo o situaci, kdy takovou námitku žalobkyně v žalobním řízení ani neuplatnila. Tento právní závěr vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vyjádřené např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, publikovaném pod č. 319/2004 Sb. NSS. Pokud jde o přesvědčení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nicotné proto, že v jeho záhlaví je žalovaný označen jako „Ministerstvo vnitra ČR“ namísto správního „Ministerstvo vnitra“, pak je zapotřebí souhlasit se stěžovatelkou v tom, že správnější by bylo použít v souladu s § 1 bod 8 kompetenčního zákona označení „Ministerstvo vnitra“; tato skutečnost však nemohla založit nicotnost rozhodnutí žalovaného a nejedná se ani o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení (do tohoto úkonu právní služby soud zahrnul rovněž studium spisu ze dne 15. 9. 2006) a za doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 10. 2006 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 5712 Kč. Zástupci žalobkyně se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

